

Utan vind under vingarna

- Nej, inte nu igen!, Utbrast Tanya vid frukostbordet. Det var söndag morgon och stämningen var inte direkt på topp hos familjen Swan.
- Sluta nu! Det är inget att göra åt saken. Middagen blir av hur mycket du än klagar, svarade fadern Edward sin artonåriga dotter.
- Jag vägrar vara hemma om de ska filma igen!
- Du gör så fan heller! Du ska vara här. Slutdiskuterat, sa Edward kort.

Modern Gabriella satt tyst och ignorerade samtalen. Tanya reste sig och gick ut från köket och ut i hallen för att ta på sig skorna. Hon smällde igen dörren och gick ut på gården. Hon var på väg till stallet och på vägen dit passerade hon gårdens vakthund "Mayor", en stor muskulös dobberman. Hon klappade honom en stund och gick sedan in till sin sjuttonårspresent, hingsten "Black as Night", för att prata av sig lite. Hon brukade berätta allt för honom. Hon tyckte det kändes tryggt, han stod ju bara där och tittade stillsamt på henne.

Som ensamt barn så hade hon aldrig någon hon kunde anförtro sig till. Hennes föräldrar var självupptagna och hennes mamma såg hon inte mycket av. Hon var ständigt på så kallade "kurser" och under sina affärsresor kunde det gå flera veckor innan man såg skymten av henne. Men hon var ändå hennes mamma, den enda hon höll kär. Hennes far ansträngde sig aldrig för att ge henne den trygghet som hon så innerligt tränade efter.

De hade alltid försökt uppfostra henne till att vara den duktiga lilla flickan som alla vill ha. De hade försökt varna henne för farorna i livet, de gångerna de överhuvudtaget var hemma, utan att hon en chans att ifrågasätta påståendena. Därför sökte hon sig bort, bortom det plastiga, bortom det pretentiösa, till ett litet kvarter i innerstaden.

Denna söndag var speciell. Den klarblå himlen hade förvandlats till ett grått inferno. Vinden slet tag i tegelplattorna på taken och regnet smattrade hänsynslöst mot hennes ansikte. Den lilla biljardhallen hon skulle besöka låg i en liten källarlokal och all den rökelse som vanligtvis fyllde lokalen kunde få vem som helst att må illa. Men yrseln hade försvunnit, hennes sinnen bedövades av den paralyserande röken. Mitt inne i smoggen satt Vincent och räknade sina inkomster. Bunt efter bunt radade han upp pengarna på sitt skrivbord. Tanya gled försiktigt fram mellan biljardborden för att inte verka ivrig. Likt en dränkt katt slog hon sig ner i en av hans hårt nötta fåtöljer. Den vaga doften av häst satt fortfarande kvar i kläderna och det fick Vincent att snabbt notera hennes närvaro.

- Så sparvungen fick smak för små ynka brödsmlor trots allt? sa Vincent med en dov stämma. Tanya vände flyktigt bort blicken. Hon kunde inte erkänna sin svaghet och där satt hon stum, utan att få fram ett ord. Men det behövdes inte. Vincent visste varför hon hade kommit tillbaka.
- Det är sista gången nu, jag behöver bara komma ifrån allt jobbigt ett tag... sa Tanya lågt.
- Jag har hört det förr, unga dam, men vill du det helt säkert så kan jag ordna till dig.
- Jag är säker, sa Tanya med darr på rösten. Hennes läppar började få en blåaktig färg.
- Du fryser. Vill du följa med upp till mig och värma dig lite? Tanya avvaktade med svaret några sekunder medan hon såg undrande på honom. Hon nickade sedan försiktigt.

Väl inne i hans lilla lägenhet fick Tanya ta en varm dusch och dricka lite te. De satte sig i soffan och blåddrade snabbt igenom kanalerna på teven. Vincent stängde av den och log finurligt mot Tanya. Hon log tillbaka och kände en känsla av välbehag komma krypande.

- Vill du testa lite finare grejer än förra gången? sa Vincent lugnt.

Svaret dröjde en aning.

- Okej, sa hon blygt.

Vincent reste sig och gick bort till hans bokhylla. Han öppnade en bok om trädgårdsväxter och plockade ut en liten påse med vitt innehåll.

- Är det farligt? sa Tanya smält oroad. Hon visste mycket väl att droger är farliga, men hon skulle bara testa lite. Det var ju en så skön känsla, hon ville verkligen uppleva den igen.

- Att vistas på marken är farligt för småfåglar, svarade Vincent.

Han hällde ut lite av pulvret på glasbordet och drog ett par fina linjer på glasskivan med ett bokmärke. Han räckte henne ett litet rör av rullat papper. Hon drog sakta in en av linjerna och lutade sig sedan tillbaka i soffan och suckade belåtet.

Tiden gick och Tanya träffade Vincent allt oftare och höll sig hemifrån. Skolan blev mer och mer undanskuffad, den som betytt så mycket för Tanya. Hon trodde på kunskap och hade lovande framtidsplaner, men hade fått smak för så kallad "befrielse" och hon fick svårare att kontrollera den. De få tillfällen hon var hemma sov hon i stort sett bara. Fadern började bli misstänksam men kunde själv inte få någonting ur henne. Han talade därför med modern som då skulle försöka prata med Tanya. Men modern var lättövertygad och dessutom var Tanya bra på att övertyga vilket gjorde att det hela blev enkel match för Tanya. Hon sa bara att det var jobbigt i skolan just nu och att hon kände sig lite nere, svårare var det inte. Tanyas mor, som inte var hemma alltför ofta, trodde blint på dottern eftersom hon inte märkte någon direkt skillnad.

Efter ett par månader tog Vincent med Tanya på en fest i utkanten av staden. Tanya var lite oroad över att det skulle förekomma mycket droger, men vågade inte säga något till Vincent. Festen verkade okej till en början, men ju senare in på natten de kom, desto mer spårade den ur.

Tanya hade inte sett några droger under kvällen men hon kände sig lite för väl till mods för att det skulle ha berott på **enbart** bäl. Plötsligt kände hon extrem yrsel och hon var tvungen att spy. Hon rusade in på toaletten. När kom ut igen såg hon något som låg i dörröppningen till ett rum längre bort i korridoren. Det såg ut som en arm, men hon var inte säker så hon gick dit. Hon blev förskräckt när hon såg att det var en av tjejkarna som låg där med ett skarp runt armen och blodet rinnande från armvecket. Hon skakade på henne men hon var livlös. Hon ropade så högt hon kunde för att överrösta musiken som dånade i huset. Ett gäng kom springande till rummet och blev lika förskräckta som Tanya. Någon larmade och blev informerad om vad de skulle göra med flickan. Det dröjde innan ambulansen kom och Vincent verkade nervös och ville därifrån.

- Kom så åker vi, sa Vincent till Tanya.
- Nej, vi väntar!
- Okej, okej... muttrade Vincent.

Det gick undan när ambulansen väl kom. Det tog inte mer än ett par minuter innan det var på väg till sjukhuset.

Tanya hade tänkt mycket på tjejen som råkade illa ut på festen. Händelsen hade påverkat henne mycket och hon var osäker på om hon ville träffa Vincent mer. Hon undvek honom så mycket som möjligt i cirka tre veckor, men sedan blev det outhärdligt. Hon kunde sitta och skaka i flera timmar och huvudvärk plågade henne ständigt.

Tanya var nu rädd och höll sig på sitt rum. Hon visste inte vad hon skulle göra. Hon kunde inte äta, inte sova och det var svårt att tänka klart. Hon kämpade med all sin kraft för att inte gå till Vincent.

Sent en natt hörde Tanya någon komma hem. Det var modern, men hon var inte ensam och rösten hon hörde var inte heller faderns, han var på konferens. Hon ställde sig vid dörren för att höra tydligare. Hon hörde att de var i vardagsrummet och att de öppnade en flaska, vin troligen. Tanya vill inte gå ner innan hon visste vad det var fråga om. Efter en stund hörde hon hur de fnissade på väg uppför trappan. Tanya märkte att någon gick mot hennes dörr så hon ställde sig bakom den när den försiktigt öppnades. Det var släckt i rummet så modern trodde inte att Tanya var hemma. Hon stängde dörren igen och nu hörde Tanya att de gick in i föräldrarnas sovrum, som låg mitt emot Tanyas. Det blev tyst en stund hon hörde endast mummel från dem. Hon öppnade sin dörr lite grann för att höra, men i stället kände hon en konstig lukt. "Det är nog bara rök från någon skorsten som har smitit in", tänkte hon. Strax efter det hörde hon att sängen började knarra och hur deras viskningar sakta övergick till stönande. Hon stängde snabbt dörren och lade sig på sängen med kudden över huvudet.

Tidigt morgonen därpå vaknade hon av att hon hörde prat från nedervåningen. Hon blev snabbt påmind om nattens händelse. Skulle hon gå ner eller inte. Hon smög ut i korridoren och kände hastigt men vagt doften som hon hade känt natten innan. Dörren till föräldrarnas sovrum stod öppen så hon stack in huvudet. Där var doften klart starkare och det var inte konstigt. På fönsterbrädet låg en haschpipa. Hon blev förbluffad. Var det verkligen mammans? Ytterdörren smällde igen och Tanya gick tyst ner för trappan. Hon gick in i köket och tittade ut genom fönstret. En röd Ford Fiesta körde ut från gården. Tanya kände igen bilen och noterade snabbt registreringsskylten...

Hon tänkte efter. Kunde det... Kunde det verkligen vara möjligt, eller var det bara synen som spelade henne ett spratt? Nej, hon såg rätt. Det var Vincents bil. Hon sprang hastigt ut i hallen för att försöka få tag i sin mor. Men ingen var där, hallen stod lika tyst och stilla som den alltid brukar göra. Hon tittade efter på skohyllan och mycket riktigt, moderns skor var inte där.

Klockan tickade, timmarna flög förbi, och nu hade det gått tre dagar sen Tanya hade sett sin mor sist.

Det hade aldrig varit så här förut, visst, hon kanske var van vid att vara ensam vid det här laget men hennes mor brukade i alla fall berätta var hon var någonstans och när hon skulle komma hem.

Tanya blev orolig och hon kände hur hennes händer började darra. Men istället för att göra någonting åt den ängslan som hon kände så läste hon in det i sitt inre, och avvaktade.

Nu hade det gått en vecka, och hon kände hur hungern och paranoian började närma sig. Ett paket flingor var allt hon hade ätit, och den enda kommunikationen hon hade haft med omvärlden var ett snabbt samtal med sin far. Nu kunde hon dock inte vänta mer, hon kunde känna hur ängslan bankade henne i bröstkorgen från insidan, hon var tvungen att komma ut, hon var tvungen att hitta sin mamma.

Hon ringde upp alla hennes väninnor, men de hade inte hört av henne eller träffat henne på länge. Hennes arbetskollegor hade inte sett henne på flera veckor. Ingen hade sett henne, eller hört av henne. Det var som om världen hade öppnat sig och slukat henne. Det fanns dock ett ställe kvar att leta på, platsen som hon lovade sig själv att aldrig mer återvända till. Det väckte många starka minnen, men det fanns en chans att hon skulle kunna vara där. Tanken att ringa polisen hade aldrig slagit Tanya, för henne så hade polisen nämligen alltid skapat mer problem än gjort nytta.

Lägenheten låg i ett tätbyggt område, med betongskrapor som sträckte sig långt upp i den gråaskiga så kallade himlen. Hon ville inte tillbaka till våning fjorton, till lägenhet 192, till Vincent.

Hissdörrarna öppnade sig försiktigt och den grå korridoren sträckte sig som en springa genom byggnaden. Förra gången hon var här hade hon sett spindlar över hela taket, ormar längst golvet och väggar av blod. Hon försökte glömma, men tanken lyckades alltid krypa mellan de blockerade nervträdarna. Hennes hy blev likblek och svett droppar formades sig på hennes panna. Försiktigt närmade hon sig den sönderfallna dörren med aluminiumsiffrorna 192 halvt hängande ovanför tithålet. Utan att knacka vred hon försiktigt på dörrhandtaget och gick in i mörkret.

Reklambroschyrer, räkningar, och diverse erbjudanden låg utspridda framför brevinkastet. Det fanns tillräckligt med papper för att starta en lägereld. Lägenheten stod tyst, och det enda ljud som hon kunde registrera var det knarrande ljudet som hennes slitna gymnastiskor skapade mot parkettgolvet. Kanyler låg utspridda över hela golvet och kläder låg söndertrasade i små högar. Hon gick försiktigt fram till sovrummet, tog ett stadigt tag om dörrhandtaget och öppnade dörren hastigt. Till sin förvåning såg hon sin mor liggande på golvet, i en pool av blod och spya. Tanya slängde sig ner för att snabbt resa henne upp. Hon försökte desperat ruska henne till liv, utan att lyckas. Gråtande, fann hon sig själv slående sin egen mor i bröstet i ett sista försök att väcka henne till liv. Tio minuter senare så insåg hon att det var lönlöst. Hon reste sig upp och torkade sig runt ögonen. På nätt sätt så gjorde det inte så ont inombords som hon trodde att det skulle göra. Det var som om hennes egen mamma successivt hade dött inuti henne, och att detta bara var den sista smällen. Men så helt plötsligt, så såg hon någonting på nattduksbordet. Det var en liten hopvikt papperslapp. Hon vecklade varsamt upp lappen, läste den och placerade den därefter försiktigt i sin mammas högra hand.

Tanyas ögon skimrade och hennes hår fladdrade i vinden där hon stod på balkongen. Hon tittade ut över staden, över den industriella röken som spred sig över landskapet, över bergen i norr, för att se en glimt av solen som precis höll på att gå ner. Hon visste att hon aldrig mer skulle få se den igen, men hon var inte rädd. Hon hade ingen att förlora, hon hade ingen att älska. Hon kände bara en stor svart klump av hat, hat till det som hade format nuet. Svajande stod hon nu på balkongräcket, för att i nästa sekund släppa taget om omvärlden. Tanya blundade och höll andan.

Än idag går det att besöka den lilla kyrkogården "Amber Slopes" utanför Greenwich där gravstenarna av Tanya och Gabriella Swan fortfarande står. Inristat i marmor under deras namn kan man läsa följande:

"När sparvmamman själv inte kan flyga, vem kan då stoppa ungen från att falla?"

Författare
Angelica Jansson A91
Huvudnässkolan
Vänersborg 2001